

Szekeres Sándor Gábor NÉMA PÁRBESZÉD

Botticellivel

Rosszkor jött a baleset. De melyik baleset jön jókor? Eltervezted, hogy jövő héttől kezdődik a szabad élet, mert ott a nyugdíj, és mondtad is neki, hogy befizettél kettőtöknek egy körutazást, csupa olyan helyre mentek, amiről álmodoztatok, most végre sikerül. De jó lesz! Aztán bekövetkezett. Az öröm leple alatt, hogy már csak három nap, és utaztok, és éppen akkor, amikor gondolatban az Uffizi Képtárban Botticelli Tavaszát néztétek, ami a fiatalságotokra emlékeztetett, éppen akkor jött az az autó, ami szabálytalanul áthajtott a piroson, és már későn vette észre, hogy te is ott vagy Botticellivel a fejedben.

újra és újra

Három év alatt volt idő újra és újra átélni a balesetet, hogy minden részletét megfigyeld, elemezd, hátha vissza tudsz valahogyan menni a múltba, és elkerülheted az elkerülhetetlent, de mindannyiszor, amikor odaértél, hogy lelépsz a járdáról, mindannyiszor beléd száguldott az autó, és te sehogyan sem tudtál tenni ellene. Azt tervezted, hogy megállítod magadat, még mielőtt lelépsz a járdáról. Megpróbáltad kilökni a kezedből a könyvet, amit ajándékba vettél neki, mert úgy gondoltad, hogy akkor le kell majd hajolnod a könyvért, így időt nyersz, az autó elmegy, te átkozódsz, miért kap jogosítványt egy ilyen örült, aki áthajt a piroson, majd átgyalogolsz a zebrán, és megúszod az egészet. A könyv nem esett le, könnyűszerrel elkaptad esés közben. Kiabáltál, ordítottál magadnak, hogy állj meg, te hülye, nem látod, hogy jön az az autó, de a fejedben lévő hangokat elnyomta az eufórikus hangulat. A tócsa sem állított meg, amibe beléptél. Nem zavart, pedig máskor órákig bosszankodtál, ha felcsaptad a város porától zavaros vizet a nadrágodra. Mentél tovább jókedvűen a zebra felé, a sorsod felé, a sötét és elviselhetetlenül nehéz sorsod felé.

Három éve fekszel az ágyon, mert nem tudsz mást, csak feküdni. Kiprészelték belőled a mozgást. Nem tudsz szólani, nem tudod kinyitni a szemedet, nem tudod megmozdítani a karodat, pedig mondanád, pedig ránéznél, pedig megérintenéd, mert itt ül melletted, mint ahogyan minden nap ezt teszi. Tehetetlen test, ennyi vagy.

– Bezártak – mondod.

– Bezárták – mondja.

– Hallak – mondod.

– Nem szól – mondja.

– Itt vagyok – mondod.

– Messze jár – mondja.

Az orvos bejön, ráteszi kezét a vállára. Ő először nem érti az orvos szándékát, de aztán mégis. A mozdulat sürgeti, hogy döntsön. De úgy nem tud dönteni, hogy az orvos keze a vállán nyugszik, és azt várja, döntsön! Nem lehet egy pillanat alatt elsöpörni a múltat, meg az elképzelt jövőt, hogy mi lett volna, ha... Nem lehet, hogy eldönti, és kész! Ez nem ilyen egyszerű!

Ország Lili: Kóró

Az orvos felfogja ezt a pillantásából, illendően kimegy, hogy ő együtt lehessen veled, és döntsön. Érzed a kezét a kezeden, meg azt, hogy felemeli kezedet és megsimogatja vele az arcát.

– Milyen finom! – mondod.

– Milyen finom! – mondja.

Ott tartja arcán a kezedet, hogy érezze ereidben a lüktetést, hogy tudja, ott vagy még és nem máshol. Igen, az ereid még jelzik számára ezt, és te örülsz, hogy azok a mozgások, amelyeknek nem voltál ura sohasem, most segítenek.

Ajkával megérinti ujjaidat, az orrából kiáramló levegő kellemes melegséget okoz a bőrödön.

– Ezt még! – mondod.

– Még – mondja.

Felnéz az ágy melletti gépre, és látja, ahogyan a monitoron fel és le ugrálnak a vonalak, hallgatja a lélegeztető gép ütemes hangját, meg a csipogást, ami azt jelzi, hogy vagy még.

– Még? – kérdezi.

– Nem tudom – mondod.

– Érdekes? – kérdezi.

– Nem biztos – mondod.

Téged néz.

– Nem könnyű – mondja.

– Nem – mondod.

jó döntése-e

Az orvos újra bejön, és egy papírt rak elé. Remeg a keze, amikor megfogja a tollat, mert a tollat ilyenkor nagyon nehéz biztosan tartani. Elkezdi húzni a vonalat, de az is nehéz. A papír mintha szándékosan fogná és húzná vissza a golyóstoll hegyét a kiindulási helyzetbe. Pontonként jelenik meg nevének első betűje, az utolsó pontnál elidőz, hogy valóban jó döntése-e. A monitor vonalai, a lélegeztető gép, a csipogás meg az orvos részvét-tekintete továbbblendítik a kezét. Belefog a második betűbe. Hosszú percek telnek el, amíg az összes betű a helyére kerül.

Hallod a golyóstoll kattanását, amikor kikapcsolja, és tudod, hogy nem kell tovább kísértened a múltat.

Köszönöm, mondanád, de egyetlen gombnyomással kipréselik belőled a gondolatokat is.

Fenti kép | Ország Lili: Tenger úszó figurával